

CLAUDIO DAMIANI

PRIJE ROĐENJA

prijevodi **Marijana Šutić**

ČUDNO JE TO, JA KOJI SAM SE UVIJEK BOJAO

Čudno je to, ja koji sam se uvijek bojao
u opasnim situacijama,
u bitkama seničega ne bojim,
zarezujem, ranjavam, ubijam
poput lava idem naprijed,
ne uzbuđuje me to, ne oduševljava
kao neke druge,
ja samo radim svoj posao
precizno i časno, koliko je to moguće,
ne pitajte me zašto se dogodio rat, ni tko će
pobijediti,
to ne znam, niti želim znati,
djelujem po dužnosti, građanskoj i ljudskoj,
ne misleći na sutra, ne misleći na jučer.

Upravo bombardiraju grad,
ja se danas ne borim, na odmoru sam,
na ležaljci, na terasi,
pa neka bude što bude,
ja se odavde ne mičem, pa makar se i svijet srušio
nastavit ću sa sunčanjem, čitanjem i piskaranjem
dok bombe pokraj mene padaju,
ja se ne brinem, ni ne gledam ih,
one bi željele da ja ih gledam,
rade šarene eksplozije, kao vatromet,
no ja ni krajičkom oka ne gledam
nezainteresiran
okrećem se na drugu stranu.

LEPTIRI SU MI DOLAZILI USUSRET

Leptiri su mi dolazili ususret,
bili su to oni mali plavkasti,
moga djetinstva, koje smo voljeli hvatati,
ali i leptiri kupusari koji su letjeli u paru među grmove
i noćni leptiri kojih sam se bojao
na kućnim stepenicama,
dolazili su mi ususret, a ja sam ih dragao
iljubio, bilo je to kao da letim
kroz svemir i ususret mi dolazila
nebeska tijela, asteroidi, komete,
a ja ih tek doticao, dragao
i u svakom stanovao
neko vrijeme, a kasnije se vraćali plavkasti leptiri
i svi ostali, pa bi se raspršili,
vidjelo se da su išli nekamo
na neko mjesto susreta,
možda su išli odmoriti se, jesti, ne znam,
a ja bih ostajao sam
u potpuno praznome nebu,
potpuno sam.

Da, to je plavičasti leptir.
Gledaj, mi bismo ih uzimali prstima
i po prstima bi ostajao zlaćani prah
koji je njima život.
Taj prah, kada ruke protrljaš
u želji da nestane
on postaje crn
i ne nestaje.

A što ako smo baš mi
željeli biti,
mi ti koji smo se željeli roditi
i jednim udarcem probili svijet
i ušli u njega
kao sperma u jajašce,
bila je to utrka u prirodi
ili maraton u gradu
s tisućama natjecatelja,
a mi stigli prvi?
Što ako smo mi izabrali živjeti
i umrijeti, kao da nas je netko
poslao u misiju,
nasumce izabrani ili smo baš mi pogurali se,
napravili korak, jedan maleni korak...

S MOGA BALKONA PROMATRAM SVEMIR

S moga balkona promatram svemir.
Ovaj život koji imam uskoro će završiti,
a svemir će nastaviti
svoj dugački put,
(ali bit će drugačiji,
koliko god neznatan,
ipak drugačiji),
i tvoj život će završiti,
tvoje sjajne oči
prestat će sjati,
ali ono što je bilo među nama,
ništa od toga umrijeti neće, to znaš,
sve to ostavlja neizbrisiv trag,
ništa nije moguće izbrisati.
Neće postojati više ni ovo neznanje
o onome što se za tren tek treba dogoditi,
ovo putovanje vremenom,
ovi iskusni mornari
u besprijeckornim uniformama
unatoč vodi koja je svuda naokolo
i oštećenom brodu koji bi se svakoga trena
mogao potopiti.
Nećemo svaki čas dvogledom
promatrati horizont, penjati se na jarbol
kako bismo ugledali neku daleku zemlju,
boreći se s olujom.
Neće više biti ni ovog stalnog klizanja
i traženja ravnoteže.
I ovog pisanja, pisanja koje neprestano traje
bez mogućnosti zaustavljanja.
A možda će nam i nedostajati
ova naša plovidba bez cilja,
bez kompasa i bez kormila,
ovo naše prepuštanje
struji polazući nadu samo u Gospodina?

Misterij je tako gust,
a mi tako krhki
da nade nema
ili bolje rečeno, samo nade mogu postojati,
nada je naša znanost.

Noć je tako crna
ali mi smo srećom
slijepi.

IZAŠAO SAM NA TERASU

Izašao sam na terasu
uvjeren u besmislenost postojanja,
nebo je bilo oblačno i bilo je pomalo hladno,
jedan običan dan, promatrao sam brdo
Soratte, mjestašce koje na njemu leži
i oblake i nebo
i išao sam dalje, prema ostatku svijeta, i svjetova,
do ovoga našega misterioznoga svemira,
ali nepobitno stvarnoga
i osjetio njegovu istinu, veličinu,
tako beskrajan i pun istinskih
stvari, a unatoč besmislenosti
naše nestalnosti, osjetio sam da samo sudjelovanje
u ovoj beskrajnosti nas spašava,
gotovo opravdava našu žrtvu.

Kada vas ovako gledam, zvijezde, tako ste tihe,
a zapravo stvarate toliku buku,
tišina je plod daljine.
Dok vas gledam tek ste malene točke,
ali skrivajte beskrajno puno stvari,
beskrajan život.
Postoji bol, da, u čitavome životu,
Ali ja želim misliti i na toliku radost,
na puno neobičnih stvari, puno mašte i čuda,
toliko boli, da, ali toliko puno ljubavi.

Claudio Damiani objavio je više knjiga poezije; *Mojdom* (La mia casa, Pegaso, 1994, Premio Dario Bellezza), *Heroji*, (*Eroi*, Fazi, 2000, Premio Montale), *Okovatre* (*Attorno al fuoco*, Avagliano, 2006, Premio Luzi) *Sanjajući Li Po* (*Sognando Li Po*, Marietti, 2008, Premio Lerici-Pea), *Poezija* (*Poesie*, Fazi, 2010, Premio Laurentum), *Smokvanautvrđi* (*Il fico sulla fortezza*, Fazi, 2012, Premio Camaione, Premio Brancati), *Božanstvenaneba* (*Cieli celesti*, Fazi, 2016, Premio Tirinnanzi), *Endimione* (*Endimione*, Interno Poesia, 2019, Premio Carducci), *Prijerodenja* (*Prima di nascere*, Fazi, 2022, Premio Viareggio).

Jedan je od osnivača časopisa *Braci/Žar* (1980-84) i 2013. časopisa *Viva, una rivista in carne e ossa/Viva, časopis od krvi i mesa*. 2016. godine objavljuje studiju *Teškalakoća. Zapis za radionicu poezije* (*La difficile facilità. Appunti per un laboratorio di poesia*).

